

2

MOTOCICLETA

Cu excepția unui singur moment absolut înfricoșător când băiatul își vârâse degetul în gaura șoricilor, fiecare mișcare din camera 215 a fost urmărită cu nerăbdare de un tânăr șoricel înfometat pe nume Ralph. La început, pe Ralph îl dezamăgi statura băiatului care urma să locuiască acolo. Ar fi fost mult mai bine să fie un băiețel, ba chiar erau de preferat doi sau chiar trei copii mai mici. Copilașii dezordonați

aveau mereu buna-cuviință de a lăsa o mulțime de firimituri pe covor. Ei, asta e, măcar oamenii ăștia n-aveau câine. Lui Ralph în ruptul capului nu îi plăceau băgăcioșii de câini.

Mai apoi, Ralph s-a simțit plin de speranță. Pe băieții de statură medie puteai să contezi întotdeauna că o să lase un ambalaj lipicios pe podea sau o pungă cu alune pe noptieră, unde Ralph putea ajunge cățărându-se pe cablul telefonului. Cu un băiat de statura asta, mâncarea, deși n-o să fie pe săturate, o să fie gustoasă.

Al treilea sentiment care l-a copleșit pe Ralph a fost fericirea, atunci când băiatul lăsase cotorul de măr lângă telefon. Dar imediat a urmat deznădejdea, când mama a aruncat cotorul în coșul metalic de gunoi. Ralph știa prea bine că orice s-ar fi aflat pe fundul unui coș metalic de gunoi era pierdut pe vecie pentru un șoarece.

Dar un șoarece nu trăiește numai cu firimituri, astfel că Ralph a mai simțit și un alt fel de emoție, iar de data asta nu mâncarea a fost motivul. Ralph era

în același timp nerăbdător, entuziast, curios și agitat. Emoția era atât de puternică, încât uitase de stomacul gol. Era cauzată de toate mașinuțele acelea, și mai ales de motocicletă și de sunetul pe care-l scotea băiatul – *vuuum*. Sunetul acela parcă astâmpăra ceva dinăuntrul lui Ralph, simțea că așteptase întreaga viață să-l audă.

Vuuum, dădea băiatul înainte. Sunetul îi vorbea șoricelului despre autostrăzi și viteză, despre drumuri lungi și pericol, și despre mustăți fluturând în bătaia vântului.

În clipa în care familia ieși din cameră ca să meargă la masă, Ralph țâșni din gaura șoriceilor și traversă în goană covorul ponosit până la firul telefonului, care se iveaua lângă noptieră printr-o gaură din podea.

— Ralph! îl strigă mama lui cu glas dojenitor. Nu te-apropia de firul ăla de telefon!

Mama lui Ralph își făcea mereu o mulțime de griji. Își făcea griji pentru că hotelul lor era vechi și dărăpănat și pentru că foarte des se întâmpla să rămână o grămadă de camere neocupate, fără oaspeți neglijenți

care să lase în urma lor firimituri pentru șoricei. Își făcea griji din cauza zvonurilor că hotelul urma să fie dărâmat din cauza construcției noii autostrăzi. Își făcea griji ca nu cumva copiii ei să dea peste vreo aspirină. Tatăl lui Ralph încercase odată să ducă în fălcuțe o aspirină, dar aspirina se dizolvase neașteptat de repede, și tatăl se otrăvise. De atunci niciunui alt membru al familiei nu i-ar fi trecut prin cap să se mai atingă de aspirină, dar asta nu o scutea de griji pe mama lui Ralph.

Cel mai mult, mama lui Ralph își făcea griji pentru Ralph. Își făcea griji pentru că era un șoricel ne-săbuit, care rămânea pe-afară până târziu în timpul zilei, când ar fi trebuit să fie de mult acasă în pat, în siguranță. Își făcea griji când Ralph se cățara pe draperie ca să ajungă pe pervaz să se uite la veverița din pinul de afară și la mașinile din parcare. Își făcea griji pentru că Ralph voia să exploreze holul în lung și-n lat, în loc să călătorească pe sub podele ca orice șoarece rațional. Numai Dumnezeu știa peste ce pericole putea să dea în hol – menajere, valeți, poate chiar

pisici. Sau, și mai rău, peste aspiratoare. Mama lui Ralph era terifiată de aspiratoare.

Ralph, obișnuit cu grijile mamei lui, avusese un start bun și era deja la jumătatea firului de telefon.

— Adu-ți aminte de unchiul Victor! strigă mama în urma lui.

Ralph nu părea s-o audă. Se cățără pe fir până ajunse la telefon, sări jos și dădu fuga la șirul de mașinuțe. Iat-o în capăt – motocicleta! Ralph o țintui cu privirea și apoi se apropie de ea și dădu un șut într-un cauciuc. De aproape, motocicleta arăta chiar mai bine decât se așteptase. Era nouă și strălucitoare și avea cauciucuri bune. Ralph îi dădu ocol, cercetând cele două tobe de eșapament din crom, motorul și ambreiajul. Avea chiar și o plăcuță minusculă de înmatriculare, astfel încât să poți merge legal cu ea.

— Frate! își spuse Ralph, cu mustățile fremătându-i de entuziasm. Vai de mine, vai de mine!

Simțind că trăia un moment important al vieții lui, Ralph apucă ghidonul. Îl simțea strașnic și solid în lăbuțe. Da, motocicleta asta categoric era o mașinărie

pe cinste. Știa din instinct. Ralph își săltă un picior peste motocicletă și se așează vesel pe șaua din plastic. Ba chiar țopăi de câteva ori în sus și-n jos. Șaua era curbată, numai bună pentru un șoricel.

Dar cum să pornească motocicleta? Ralph n-avea nici cea mai mică idee. Și chiar dacă ar fi știut cum s-o pornească, n-ar fi avut prea mult loc unde să meargă cu ea aici, pe noptieră. Se gândi să împingă motocicleta pe podea, dar nu voia să riște să strice o mașinărie atât de valoroasă.

Ralph mai țopăi de vreo două ori în sus și-n jos pe șa, apoi începu să se uite în jur, căutând o modalitate de-a o porni. Trase de vreo două manete, dar nu se întâmplă nimic. Și-atunci un gând înspăimântător îi strică toată bucuria. Era doar o jucărie. N-avea să pornească în niciun fel.

Ralph, care urmărise mulți copii în camera 215, adunase o grămadă de informații despre jucării. Văzuse un băiat din Cedar Rapids dând de pământ cu un aeromodel pentru că nu reușea să-i potrivească părțile din plastic. O fetiță izbucnise în lacrimi și dăduse fuga

suspinând în brațele mamei când un braț al păpușii ieșise din încheietură. Și mai fusese și băiețelul acela simpatic, crăntănitorul de chipsuri, care începuse să bată din picior pentru că îi tot cădeau bateriile de la mașinuță.

Dar jucăria asta nu se putea să fie la fel ca toate celelalte pe care le văzuse. Arăta perfect, cu spițele metalice ale roților și cu cele două țevi de eșapament din crom. N-ar fi fost drept să nu meargă. N-ar fi fost *corect*. O motocicletă care părea atât de adevărată *trebuia* să meargă. Secretul ar fi fost extrem de simplu de deslușit, dacă Ralph ar fi avut pe cineva care să-i arate cum se face.

Pe Ralph nu-l mulțumea să stea pur și simplu pe motocicletă. El tânjea după acțiune. La urma urmei, la ce era bună o motocicletă, dacă nu ca să simți gustul acțiunii? Cine avea nevoie de lecții de mers cu motocicletă? Nu Ralph. Încercă să-și ia avânt cu picioarele. Nu era nici pe departe suficient de rapid, dar era mai bine decât nimic. Începu să-și miște picioarele mai repede pe noptieră și apoi le ridică în timp ce înainta. Prinzând curaj, se aplecă peste ghidon și dădu tot mai repede din picioare spre marginea noptierei. Când avea să prindă un pic de viteză, putea să alunece pe după colț. Mișcă din ce în ce mai rapid din picioare pe

noptieră ca să-și ia avânt. Într-o fracțiune de secundă urma să vireze la stânga...

În clipa aceea telefonul țârâi scurt, atât de aproape de el, încât Ralph simți că-i sfredelește oasele. Se auzi doar o jumătate de țârâit, ca și cum fata de la centrală și-ar fi dat seama că formase numărul greșit și închisese înainte ca țârâitul să se termine.

Acea jumătate de țârâit fu îndeajuns. Îi zdruncină nervii lui Ralph și-l îngrozi atât de tare, încât uită complet de viraj. Îl zăpăci și-i învălmăși gândurile, făcându-l să uite că trebuia să frâneze cu călcâiele. Era atât de înspăimântat, că dădu drumul ghidonului. Avântul motocicletei îl duse înainte, peste marginea noptierei. Tot mai jos, prin aer, Ralph se dădu de-a dura cu motocicleta. Încercă să se redreseze, să transforme căderea într-un salt, dar motocicleta îi stătea în cale. În zadar bătu aerul cu lăbuțele. Nu era nimic de care să se agațe, nimic care să-l salveze, doar aer. Pentru o clipă trecătoare se gândi la bietul lui unchi Victor. În exact aceeași clipă, motocicleta ateriză în coșul metalic de gunoi.

Ralph căzu grămadă lângă motocicletă și rămase nemișcat.